

Publicerad 2016-02-02 13:50 av Andreas Nilsson

En ny arbetsveckas början

Halvslumrande ligger jag
i min säng och har det
så oändligt skönt bland
de mjuka bolstrarna
under det varma duntäcket
med huvudet behagligt
vilande på den nästan ömsint
omslutande kudden.
Örngottet känns som
en enda lång smekning
mot min kind.

Så ljuder plötsligt
mobilens larm. Den tidiga,
stilla morgonens tystnad
bryts av ett ihärdigt pipande.
Klockan är 06.30. Det är måndag.
Dags att kliva upp för att gå
till jobbet.

Just då känns det som om inget
skulle kunna få mig att lämna
min behagliga, ljuva,
vilsamma, avslappnade
existensform. Jag vill
för allt i världen
bara stanna kvar i varma,
sköna sängen.

Ändå
fastän jag inte vill
lämna min trygga,
fredade viloplats sedan
drygt åtta timmar
måste jag nu kliva upp,
är jag verkligen tvungen
att ta första steget
mot en början av dagen.

Sakta lyfter jag huvudet
från kudden
och skuldrorna från madrassen
och börjar långsamt
vika undan det varma
täcket...

Det ursprungliga,
plågsamma,
uppslitande
födelsetraumat
upprepar sig åter.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Andreas Nilsson med Poeter.se id #59791 innehar upphovsrätten